

Breekbaar

boekerij.nl

Marlijn Hoek

Breekbaar

Hoe ik als topmodel de wereld over reisde,
een traumatische val overleefde
en mijn weg terug vond, sterker dan ooit

ISBN 978-90-492-0533-1

ISBN 978-94-023-2477-8 (e-book)

ISBN 978-90-492-1287-2 (audio)

NUR 402

Omslagontwerp: Pankra

Omslagbeeld: © Jonas Bresnan

Vormgeving binnenwerk: Steven Boland

Foto linksonder op bladzijde 203 © Stephane Cardinale – Corbis

© 2026 Marlijn Hoek en Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

De uitgever heeft ernaar gestreefd alle rechten van derden te regelen volgens de wettelijke bepalingen. Degenen die desondanks menen zekere rechten te kunnen doen gelden, kunnen contact opnemen met Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Inhoud

Proloog	7
Uut 't oosten	9
Teamspelers	17
Ben ik dat?	25
Te jong	31
Hockeybenen	41
Blootgeven	45
Klein meisje, grote koffer	49
Een huisje voor twee	57
<i>Pocket full of dreams</i>	63
Wervelwind	73
Rebookings, rewards en request castings	85
Meer dan een klus	89
Glitter in het bos	93
De wereld ligt aan mijn voeten	99
Een nieuw pad	101
Nee heb je...	105

... ja kun je krijgen	113
De val	127
Een ondraaglijke pijn	143
Stukje bij beetje	151
Oprabbelen	157
Trappgat	165
Zelfbeeld	173
In de spotlight	183
Hier en nu	189
Epiloog	201
Dankwoord	205
Woordenlijst	208

Proloog

Ik lig op de grond. De haren van de kokosmat prikken in mijn gezicht. Ik hoor mijn man Ryan schreeuwen: 'Marlijn! Marlijn!' Ik wil hem antwoorden, maar het lukt me niet. Ik probeer iets te zeggen, maar er komen geen woorden uit mijn mond. De zinnen die ik wil maken, komen niet uit mijn keel. Er klinkt alleen wat gebrabbel. Ik zak weg, maar schrik weer even op als ik Ryan hoor. Hij vraagt mensen weg te gaan, om rust en ruimte. Wie zijn die mensen? Waar ben ik? Waarom kan ik me niet bewegen? Ik word opgetild en ergens op gelegd. We rijden. Waar gaan we heen? Niks kan ik zien, want mijn ogen gaan niet open. De pijn in mijn hoofd is ondraaglijk en ik kan me niet bewegen. Ik voel me zo zwaar. Zo verschrikkelijk zwaar. Wat gebeurt er toch? Ik voel zoveel en tegelijkertijd zo weinig. Ryan, denk ik, ben je hier? Alsjeblieft, ben je bij me? 'Ryan, ben je daar? Ryan? Ryan?' Dan hoor ik zijn stem: 'Ik ben er, meisje. Ik ben er. Het komt echt goed. Ik blijf bij je.'

Uut 't oosten

De geur van de koele leren bekleding van de auto vermengd met een vleugje benzine kondigde de zomervakantie aan. Mijn zusje en ik werden dan midden in de nacht, rond een uur of drie, door onze ouders uit bed gehaald. Mijn vader droeg ons half slapend naar beneden en legde ons zachtjes achterin de volgepakte, donkerrode Ford Mondeo. De achterbanken waren naar beneden geklapt en aan de zijkanten lagen al onze spullen. Ingeklemd tussen tassen, koffers en koelboxen lagen we daar in ons heerlijke bedje: twee kussens en een slaapzak op de harde onderplaat van de achterbak. De slaapzak was heerlijk zacht vanbinnen en had een fluwelen buitenkant. Zo begon de lange en nachtelijke rit naar Zuid-Frankrijk.

Mijn zusje Lotte was een jaar of zeven en ik negen en we sliepen lepeltje-lepeltje om elkaar warm te houden, maar ook omdat er geen ruimte was om te draaien. De ramen stonden op een kiertje en de frisse wind waaide zachtjes door de auto

heen. Ons bedje was ongeveer een halve meter breed, dus af en toe even vechten om ruimte op te eisen hoorde er ook bij. Als mijn moeder merkte dat we aan het duwen en trekken waren, riep ze hard van de rijdersstoel dat we moesten stoppen en verder moesten slapen, want de reis duurde nog lang. Het was een avontuur op zichzelf, die autorit.

Na vier, vijf uurtjes in de achterbak geslapen te hebben, werden we stijf wakker. Dan gingen we rechtop richting de achterraut zitten en speelden we Ik zie, ik zie wat jij niet ziet of lazen de *Donald Ducks* die om ons heen verspreid lagen. Als ik geen zin meer had om te lezen, speelde ik Mario-racespelletjes op mijn gele gameboy. 's Ochtends lasten onze ouders een pauze in op een groot tankstation. Daar kwamen ook andere slaperige kinderkopjes uit volgepakte auto's, een beetje rillerig nog in de koude ochtend. Hun ouders zagen eruit alsof ze niet konden wachten om een grote kop koffie naar binnen te gooien.

Maar eerst op zoek naar de beste picknicktafel; het liefst niet te dicht bij de stinkende prullenbak en ver weg van de smoezelige wc-hokjes. En dan – wat een geluk! – vonden we altijd een plekje, kwam ineens de zon door en hadden we uitzicht over de velden aan de andere kant van de snelweg. Daar zaten we dan te peuzelen aan een zompig broodje met ei. De broodjes begonnen niet klef, maar hoe langer ze in de auto hadden gelegen en hoe meer ze waren geplet in de koelbox, hoe lekkerder. Met die specifieke smaak van Aromat, uit dat groen-gelige potje, die mijn vader er de avond ervoor al op had gestrooid. Wat was dit een ontzettend fijn en vast ritueel. Het water loopt me nu nog in de mond als ik aan die heerlijk gebakken eitjes op kleffe broodjes denk.

We hadden geen luxe stereo-installatie in de auto, maar wel de door mijn oom gebrande cd's. Tijdens de rit deden

die ons de wereld om ons heen even vergeten. Niet met top 40-liedjes of leuke radiosongs. Nee, wij reisden altijd met de soundtracks van musicals. Het waren altijd dezelfde cd's die door de auto bulderden, op maximaal volume. Mijn moeder en zusje konden er geen genoeg van krijgen. Ik denk dat *AIDA* en *The Lion King* elke rit richting Frankrijk wel 38 keer werden afgespeeld. Opnieuw en opnieuw. Stiekem deed ik alsof ik het allemaal niet interessant vond, maar ik wachtte toch ook op mijn favoriete meebèlrmomentjes. Lotte zat op musicalles en was onafgebroken, dag in en dag uit, aan het dansen en zingen, en mijn moeder deed heel gezellig mee. Mijn vader en ik konden dan af en toe weleens een blik wisselen. Als we een ritje maakten met de auto, op bezoek gingen bij familie, begon zodra de motor was gestart het muzikale theater. En op weg naar Frankrijk was het niet anders.

Met open mond zat ik soms te luisteren naar wat voor geluid er uit de mond van mijn zusje kwam. De teksten, vaak in het Engels, kwamen er vloeiend uit. Zelf neuriede ik vaak maar wat en had ik eigenlijk geen idee wat er werd gezongen. Daar kom ik nu nog weleens achter, dat ik meebèl met een liedje en de tekst toen totaal niet heb begrepen of echt gehoord.

Maar Lotte deed bij elk liedje, ook na de 82ste keer, alsof ze op het podium stond en op het punt stond om de show van haar leven te geven. Af en toe mocht ik ook even meebrullen, maar soms werd ik gesjst omdat ik niet altijd twee- of driestemmig mee kon komen zonder vals te zingen. Mijn vader grapte weleens dat hij doof was aan zijn rechteroor omdat mijn moeder naast hem zo hard aan het zingen was. Maar eigenlijk zaten mijn vader en ik in stilte mee te genieten.

Misschien waren het niet zozeer de lange ritten waar ik zo van genoot, maar het samenzijn. Het onderweg zijn van het bekende naar het onbekende. Naar weer een onvergetelijke zomervakantie, als gezin, op pad met z'n vieren, naar de modderige camping met groene tenten, de badmintons-huttles die om je oren vlogen, de rode ogen van het constant onder water zwemmen in diepe chloorzwembaden en de altijd terugkerende oorontstekingen. Frankrijk, ons heerlijke vakantieland.

Eenmaal op de camping was het echt elk jaar weer hetzelfde. Mijn ouders hadden nog niet uitgepakt of mijn zusje had alweer een hele groep nieuwe vriendjes om zich heen verzameld. Terwijl ik ergens rustig op een stoeltje zat in de hoek van de tent. Verderop, achter een aantal tenten vandaan, kwam allerlei gegiechel. Even later kwam Lotte aangerend en zei ze: 'Ik ga naar het zwembad.' Mijn moeder moest vervolgens door alle tassen heen om haar bikini te zoeken en dan... weg was ze. Voordat ik doorhad dat ik ook mee had kunnen gaan, was ze al gevlogen. 'Ga haar maar zoeken,' zei mijn moeder. 'Dan kan je gezellig meedoen.' Euhhhhhh, wat dacht ze zelf? Dat ik alleen naar het zwembad durfde? Ik wist de weg niet eens! Hoe kon ik onze tent dan terugvinden? Die zorgen had mijn zusje niet. Als ze voor het eten weer aan kwam hobbelen met een enorm ondeugende glimlach, dan keek ik daar altijd met een mengeling van trots en ongeloof naar. Hoe kreeg ze dit toch weer voor elkaar?

De oudere meisjes op de camping, in wie Lotte totaal geen interesse had, kwamen meestal een paar keer vragen of ik kwam spelen of meeding om een ijsje te halen. Dit sloeg ik maar al te graag af. Durfde ik het niet? Of was ik eigenlijk heel erg op mijn gemak met mezelf en had ik geen zin om verbinding te maken om vervolgens weer afscheid te

nemen? Of was ik helemaal tevreden met de puzzelboekjes en de badmintonpotjes met mijn vader die rustig een hele dag in beslag namen?

Bij mij duurde het ongeveer twee weken en vier dagen op een drieweekse vakantie om in contact te komen met anderen. Naarmate de tijd verstreek, leek het ook alsof de aarzeling een beetje verdween. Er was iets geruststellends aan het feit dat de vakantie bijna voorbij was. Het leek wel alsof ik dan pas het avontuur aan durfde te gaan. Misschien omdat afscheid nemen dan niet meer zo zwaar woog? Lotte leek hier nooit last van te hebben. Ik denk dat de grootste les van deze zomers was dat we allemaal op ons eigen tempo het avontuur aangaan en de wereld verkennen.

Na die drie weken Frankrijk, vol met avontuur en zon, was thuiskomen in Zwolle altijd een bijzondere overgang. De vakantie eindigde na een lange rit terug naar Nederland, de auto nog vol met rondslingerende kruimels stokbrood, in ons vertrouwde straatje. Een rustige wijk in Zwolle, met bomen die elk seizoen hun eigen verhaal vertelden. Het lijkt op het eerste gezicht een typisch rijtjeswoningwijkje, met huizen die allemaal dezelfde bakstenen hebben en hetzelfde voortuintje. En toch heeft elk huis zijn eigen karakter. Ondanks diezelfde buitenkant. Bij sommige burens is de voortuin netjes en vol met bloemen en mooie planten, bij anderen staat er een fiets midden in de tuin of wordt daar al het kinderspeelgoed verzameld. En dan ons huis. Mijn veilige haven. De voordeurklink voelde bij het opendoen vertrouwd in mijn hand en dan die geur van thuis die je meteen tegemoetkomt, die je niet kunt omschrijven, maar wel uit duizenden herkent.

Ik hield van onze straat, van de bomen langs de weg, hoe ze hoog boven me de wind vingen en schaduwen cre-

erden op de stoep waar ik uren kon spelen met krijtjes. De stoep was mijn schildersdoek, daar tekende ik regenbogen, bloemen en hele spelletjes uit. Soms kwamen de buurtkinderen ook meespelen, wat ik fijn en gezellig vond, maar ik speelde ook vaak alleen, want ook dat vond ik heerlijk.

Als ik niet buiten speelde, dan was ik op zolder aan het bouwen met lego, maakte ik dingen van klei of was ik aan het verven en knutselen. Als het regende en ik had geen hockeytraining of huiswerk te doen, dan zat ik aan het bureautje onder mijn hoogslaper op de computer *Rollercoaster Tycoon* of *De Sims* te spelen. En 's avonds kroop ik altijd met een boek in bed. Voor ik het wist, had ik zo een half verhaal verslonden. Vaak hoorde ik mijn moeder dan nog roepen: 'Licht uit!' Maar dan probeerde ik alsnog stiekem wat bladzijden mee te pikken. Later bleek dat ik dyslexie heb, dus die boeken las ik dan allemaal wel snel uit, maar ik had onbewust vaak de helft niet goed begrepen of gelezen.

Maar het liefst was ik buiten. Daar waren altijd veel kinderen, vooral jongens, want er waren maar weinig meisjes van mijn leeftijd. Vaak speelden we met z'n allen tot het avondeten. Buskruit was ons favoriete spel. Ik had hoog in een boom een verstoppelplek gevonden en zat daar soms echt uren. Het heeft maanden geduurd voordat iemand doorhad dat ik me daar steeds verstopte. Mijn moeder floot altijd op haar vingers als ik naar huis moest komen voor het eten en dat fluitje ging de hele buurt door. Maar soms bleef ik toch nog even zitten in die boom, anders wisten alle kinderen voor alle komende spelletjes waar mijn perfecte verstoppelplek zat. Daardoor had ik thuis natuurlijk weer wat uit te leggen, omdat ik niet meteen had gereageerd op het fluitje van mama.

Het was een veilige plek, onze buurt, de plek waar ik uren heb gespeeld, rondjes heb gefietst, en zeker veel kat-

tenkwaad heb uitgehaald. Belletje lellen, natuurlijk, maar ook stiekem, als het al donker was, de afstandsbediening mee naar buiten nemen en dan vanuit de bosjes bij de burens het geluid van de tv harder zetten of van zender wisselen. (Sorry bij deze voor de burens!)

Als ik na de zomervakantie uit de auto stapte en de frisse Nederlandse lucht inademde, voelde het altijd dubbel. Aan de ene kant was er de treurigheid, omdat de vakantie echt voorbij was en die vrijheid zonder tijdsbesef weer werd ingeruild voor een leven met structuur. Er hing altijd nog een lichte melancholie in de lucht, een verlangen naar die Franse avondjes en naar die laat gemaakte vriendschappen die ik nog had opgebouwd. Maar aan de andere kant voelde het ook zó goed, alsof ik weer een deel van mezelf terug had gevonden dat ik tijdens de vakantie even was kwijtgeraakt. Maar thuis in Zwolle, bij mijn ouders, voelde ik me altijd compleet.

Teamspelers

Onze familie is heel hecht. Niet alleen door onze diepe band, maar ook door de extreme liefde voor sport die door onze aderen loopt. Mijn ouders, Eric en Margaret, grappen altijd dat ze in het water zijn geboren. Als tieners werden ze allebei lid van zwem- en waterpolovereniging Het Ravijn, waar ze elkaar zagen bij de wekelijkse trainingen en wedstrijden van de jeugdteams. Tijdens een van die bijeenkomsten ging mijn moeder bij mijn vader op schoot zitten. Hij grapt altijd dat hij er toen letterlijk niet meer onderuit kwam en dat zo hun verkering, op zestienjarige leeftijd, begon. Ze weten allebei wat erbij komt kijken om op hoog niveau te spelen en wat je er soms voor moet laten. Mijn vader heeft ook lange tijd in het Nederlands waterpoloteam gespeeld.

Nadat mijn vader een sportopleiding had gedaan, moest hij het leger in, want de dienstplicht bestond toen nog. Gelukkig kon hij ook hier blijven sporten; hij werd sportleraar binnen de krijgsmacht. Hij besloot zelfs beroepsmilitair te

worden in de functie van sportinstructeur. Ik weet niet anders dan dat mijn vader op wat voor manier dan ook bezig was met sportbeoefening en door hem heb ik ook met heel veel sporten kennisgemaakt. Duiken, klimmen in de bergen en allerlei outdooractiviteiten.

Mijn moeder koos voor een carrière als operatieassistent in Enschede. Ze combineerde dit met waterpolo op het hoogste niveau, waarbij ze alles gaf voor haar werk en haar sport. Later verhuisden mijn ouders naar Zwolle, vanwege de baan van mijn vader bij Defensie. Zijn werk bracht hem vaak ver van huis, soms voor weken of zelfs maanden, waardoor hij veel van de wereld heeft gezien.

In Zwolle vond mijn moeder haar plek in de hartchirurgie, waar ze zich specialiseerde in een technisch precisiewerk: het endoscopisch verwijderen van aders voor bypass-operaties. Het was een baan vol verantwoordelijkheid, maar ze hield haar werk en het gezin altijd in balans, hoe druk het ook was. Ze was en is nog steeds het hart van ons gezin en haar discipline en toewijding hebben diepe indruk op me gemaakt. Ze heeft me laten zien hoe belangrijk het is om zowel je werk als je passies serieus te nemen en hoe je altijd ruimte kunt vinden voor de dingen die je energie geven. Ze heeft me geleerd hoe belangrijk het is om aandacht te geven aan de kleine dingen in het leven, een simpel kaartje sturen en nergens met lege handen verschijnen. Het zijn gebaren die voor haar vanzelfsprekend zijn maar die grote impact hebben op mensen om haar heen.

Ons huis in Zwolle, de plek waar mijn ouders ons opvoedden, was vol van kracht en liefde. Misschien was het daarom zo'n warme plek om naar terug te keren, na die lange zomervakanties of gewoon na een dag op school. Ik voel een enorme verbondenheid, met mijn ouders, mijn zusje en

met de plek die we thuis noemden en waar mijn moeder en vader nog steeds wonen.

Mijn ouders geloven heel erg in vrijheid, in het zelf ontdekken van gevoelens en van wat je wilt. Ook in onze sportkeuze hebben ze ons vrijgelaten (alhoewel ik altijd wel heb gedacht dat ze het toch een beetje jammer vonden dat ik niet voor waterpolo heb gekozen). Ze moedigden Lotte en mij altijd aan om dingen te proberen en dus ook te falen, en vooral te ontdekken. Mij leidde dat pad naar het hockeyveld, zes minuten fietsen van ons huis, naar de Zwolse hockeyclub ZMHC. Als ik het me goed herinner, begon de jeugdopleiding daar vanaf je zesde, maar mijn vader had, zoals altijd, andere plannen. Hij wist op de een of andere manier te regelen dat ik al met vijf jaar mee mocht spelen. Misschien omdat hij zichzelf in mij herkende, of zag hoeveel ik toen al van spel en sport genoot. Of misschien dacht hij dat je nooit jong genoeg bent om ergens aan te beginnen.

Klein en vol energie, met een stick die te lang was en een rokje dat net iets te groot was, stond ik op het veld tussen kinderen die al een jaar ouder en een stuk groter waren. Maar dat maakte niet uit, ik voelde me thuis. Rennend, spelend over de groene velden, een blond paardenstaartje dat wapperde in de wind.

Hockey werd mijn wereld. Het was de plek waar ik leerde wat het betekent om deel uit te maken van een team. Hoe je samen wint en verliest. Discipline en doorzettingsvermogen en ook het accepteren van fouten maken. Verantwoordelijkheid nemen voor jezelf en voor anderen. En vrijwel elke zaterdag stonden mijn ouders daar weer langs de lijn, aan te moedigen en te supporten (en soms lekker fanatiek te schreeuwen), zoals mijn opa's en oma's dat jarenlang bij hun waterpolowedstrijden hadden gedaan.

Ook op de middelbare school bleef ik hockey spelen en het was logisch geweest als ik voor de sportklas had gekozen die ze daar hadden. Maar in plaats daarvan koos ik voor de theaterklas. In de eerste jaren voelde dit als een vreemde tegenstelling. Ik wilde eigenlijk niet opvallen en me verstoppen in de menigte, maar tegelijkertijd had ik heel veel plezier in het toneelspelen en heb ik ontzettend veel geleerd in deze lessen – dat je gekke bekken mocht trekken, rare geluiden mocht maken en grappige dansjes mocht doen – dingen die me later zouden helpen bij het modellenwerk.

Op sommige dagen was ik weer even het meisje van vroeger met vlekken op haar kleren dat in bomen klom, soms was ik dat meisje dat haar foundation twee tinten te donker droeg en met uitgelopen mascara als spinnenpootjes. Andere dagen was ik het hockeymeisje, dat probeerde uit te blinken op het veld en voor wie discipline en hard werken vanzelfsprekend waren. Ik ging grenzen opzoeken, vriendschappen ontdekken, experimenteren. Tijdens de pauzes gingen we met een groepje vriendinnen stiekem wiet roken of ergens buiten school een fles drank opentrekken. Lessen skippen gebeurde vaker dan mijn ouders wisten en ik begon te merken dat ik niet altijd meer bij was met wat er besproken werd in de lessen. Het was spannend, voelde soms heel stoer en ook vaak heel slecht. Ik lachte mee, vond het ergens ook leuk om de stoute randjes op te zoeken, maar het voelde toch ook of ik er niet helemaal bij hoorde. Gek hoe onzichtbaar je je kan voelen, als je meedoet met de mensen om je heen. Ik besloot wat minder met ze mee te doen, me beter te concentreren in de klas en de dagen van het blowen en drinken hielden op. Dat betekende niet dat de rust meteen terugkeerde.

Een modelleerling was ik niet, meer iemand die graag

haar eigen weg bewandelde. Ik zette me flink af tegen alles wat ik als gewoon of normaal zag. Maar onder het pubergedrag zat een sterke overtuiging: ik kon niet tegen onrecht. Als er iemand werd buitengesloten was ik een van de eersten die er iets van zei, waardoor ik soms zelf in de problemen kwam.

Wanneer ik op het hockeyveld speelde met het zonlicht op mijn gezicht, voelde ik me helemaal op mijn plek en klopte alles. En toen ik werd uitgenodigd voor de selectiedagen van het team Oost-Nederland, was het een droom die uitkwam. Ik voelde een combinatie van trots en heel veel zenuwen. Ik was meestal de jongste, wat soms erg intimiderend kon zijn. Ik keek echt op tegen de oudere meiden en hield me vooral stil en was verlegen, in tegenstelling tot hoe ik was op het veld. Daar was ik fel, snel en kon ik rennen tot ik omviel. Het dwong me om harder te werken, slimmer te spelen en sneller te leren. Het wierp zijn vruchten af, want ik mocht mee in de eerste selecties. Ik speelde in het eerste team op het hoogste niveau. Het was een onvergetelijk gevoel om mee te draaien met zulke geweldige spelers, tegenspelers en coaches.

In april 2007 mocht ik mee op een selectieweekend. We verbleven in een grote afgelegen bosboerderij, net over de grens in België. We sliepen in kamers vol met stapelbedden en drukte. De meiden om me heen leken zelfverzekerd en erg luidruchtig, vooral een aantal uit het midden van het land. We hadden met het Zwolse team weleens tegen hun teams gespeeld en nu mocht ik samen met hen in het team van Oost-Nederland spelen. Wat leken die meiden sterk en onoverwinnelijk! Ik voelde me in de slaapzaal van die kampeerboerderij een grijze muis. Een muis die niet voor zichzelf kon opkomen en nauwelijks werd gezien.

Op de tweede ochtend moesten we om bij de hockeyvelden te komen een flinke wandeling maken door het bos. Het was fris en vochtig, de bomen torenden hoog boven de boerderij uit. Naarmate we verder liepen, leek het alsof ik steeds kleiner werd en groeide de prestatiedruk. Toen we eindelijk aankwamen vroeg de coach: 'Meiden, waar zijn de ballen?' Er viel een stilte. Niemand wilde hier verantwoordelijkheid voor nemen. En toen riep een van de luidruchtige meisjes, zonder aarzeling: 'Dat was Marlijns taak!'

Mijn hart zakte weg. Het was niet waar, maar ik wist niet wat ik moest zeggen. Ik voelde de ogen van de groep op me branden en mijn stem zat gevangen in mijn keel. Ik verstijfde. De coach wees naar me en zei: 'Ga jij maar terug om de ballen te halen.' De weg terug door het bos was een enorme beproeving. Elke stap voelde zwaarder dan de vorige. Ik moest ontzettend huilen. Ik wist de weg helemaal niet. Wat als ik zou verdwalen? Wat als ze boos zouden worden omdat ik er zo lang over deed? Ik kon niet harder. Ik ging al zo snel als ik kon.

Toen ik eindelijk bij de boerderij was aangekomen, pakte ik de twee loodzware ballentassen en sleepte ze over de grond mee terug naar de hockeyvelden. Mijn armen trilden van de inspanning. Terug bij het veld keek niemand me aan. Behalve de coach, en die blik voorspelde, in ieder geval voor dat weekend, niet veel goeds. Ik werd niet geselecteerd als basisspeler, wat betekende dat ik bij wedstrijden op de bank moest beginnen en niet meteen werd opgesteld. Ik zat dan wel in het team, maar echt meetellen deed ik niet.

Als ik terugkijk naar dat weekend, zie ik meer dan een meisje met twee zware ballentassen. Ik zie een puber die zich kleiner voelde dan de rest en bang was om te falen. Ik wist nog niet goed hoe ik voor mezelf op moest komen. Dat

weekend voelde ik hoe zwaar mijn rugzak eigenlijk was. Een rugzak vol met onzekerheid, het gevoel niet genoeg te zijn en de druk om mee te doen. Dat gevoel, het nog niet weten waar je grenzen liggen, ging verder dan het hockeyveld. Het sijpelde door in mijn dagelijkse leven. De middelbareschoolperiode is een soort spiegelzaal. Je ziet jezelf steeds in andere reflecties, afhankelijk van wie je tegenover je hebt. Je vrienden, je ouders, je docenten, ze laten je allemaal een stukje van jezelf zien. En wie ben je als je al deze spiegels even wegdenkt?

Het fijne gevoel dat hockeyen me altijd had gegeven, was vervaagd. Vriendinnen van mij waren ermee gestopt en ik had andere dingen aan mijn hoofd. Rond diezelfde tijd werd ik gescout voor modellenwerk. Het voelde als een kans die ik niet kon laten liggen, maar mijn ouders waren vanaf het begin heel duidelijk. Het zou pas gebeuren als ik beter met ze zou gaan communiceren, omdat ik dat in die tijd niet genoeg deed. Ik moest vaker aangeven hoe ik me voelde, wat er door me heen ging, volledige openheid tonen.

Dat mijn ouders mij uiteindelijk de kans hebben gegeven om de modellenwereld in te stappen, is iets waar ik tot op de dag van vandaag ongelooflijk dankbaar voor ben. Ze hebben alle reden gehad om me te beschermen, om me tegen te houden en om te zeggen dat het helemaal niet verstandig was, dat ik te jong was. Misschien zagen ze dat ik vastbesloten was. Of misschien was het hun onvoorwaardelijke liefde die hun kracht gaf om mij de ruimte te bieden. Toen ik eindelijk mocht beginnen met het modellenwerk, was dat niet zomaar een stap in een nieuwe wereld. Het was een beloning, een teken van vertrouwen en een bepaalde verantwoordelijkheid. Mijn ouders hebben lange tijd op de

achtergrond zitten waken, maar ik wilde laten zien dat dit een kans was om mezelf op een andere manier te ontdekken en te ontwikkelen.

In mijn laatste jaar op de middelbare school voerden we op school de musical *Hair* uit. En wie kreeg de hoofdrol? Ik. Zo vaak had ik me op de achtergrond gehouden, geprobeerd niet op te vallen door erbij te horen, door op te gaan in de groep, en nu stond ik in de schijnwerpers te dansen als een hippie. Nog steeds vond ik het niet makkelijk zo zichtbaar te zijn, maar ik wilde me ook niet langer verstoppen. Midden op het podium stond ik te zingen en kon ik even alles om me heen vergeten. Ik voelde hoe de spanning van me afgleed, hoe de energie door mijn lichaam begon te stromen. En in het publiek zaten mijn ouders en mijn zusje, met een glimlach op hun gezicht.

Terugkijkend op mijn middelbareschoolperiode realiseer ik me hoeveel die tijd me heeft geleerd en gevormd. Er waren momenten waarop ik groeide en leerde doorzetten. Van vallen en opstaan. Van een meisje dat graag op de achtergrond bleef, ontwikkelde ik me tot een potentieel topmodel. Wie weet was dit ook wel de kern van deze periode in mijn leven. Het einde van mijn schooltijd was niet het einde van een zoektocht, maar eigenlijk pas het startpunt. Het moment om echt uit te vliegen.